

Поїзд о 4:50 з Педдінгтона

Найзухваліший злочин у потягу після «Вбивства у «Східному експресі»!

Подруга міс Марпл стає свідком того, як у купе чоловік душить жінку. Ані у вагоні, ані вздовж колії трупа не знайшли. Тож леді-детектив придивляється до найближчого до місця трагедії маєтку й добирає для його господарів служницю — наводити лад і шукати тіло. Це простіше, ніж виявити душителя серед завсідників Резерфорд-Холу. Але міс Марпл змусить убивцю зізнатися!

Аґату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Продано близько мільярда примірників її творів англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів. За кількістю перевидань її книжки поступаються лише Біблії та творам Шекспіра.

Класика англійського детективу

Грама Крісті

ПОЇЗД О 4:50
З ПЕДДІНГТОНА

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ВІДПОЧИНКУ

Agatha Christie®

Грама Крісті

ПОЇЗД О 4:50
З ПЕДДІНГТОНА

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

ISBN 978-617-12-6682-7 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням:

Christie A. 4:50 From Paddington : A Novel / Agatha Christie. — London : HarperCollins, 2011. — 288 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Віктора Шовкуна*

Дизайн обкладинки

CreaLab

Creative Laboratory

Крісті А.

К82 Поїзд о 4:50 з Педдінгтона : роман / Аґата Крісті ; пер. з англ. В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 288 с.

ISBN 978-617-12-4177-0

ISBN 978-0-06-207366-2 (англ.)

Немає тіла — немає вбивства. А старенькій леді, яка начебто побачила злочин з вікна потяга, певно, примарилося. Але міс Марпл надто добре знає свою приятельку, щоб із цим погодитись і сидіти склавши руки. І ось уже тіло знайдене в респектабельному, хоча й занедбаному англійському маєтку. Залишається встановити особу жертви та її ката. Самому Скотленд-Ярду тут не впоратись. Навіть міс Марпл знадобиться допомога друзів...

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

AGATHA CHRISTIE, MISS MARPLE and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

4:50 From Paddington © 1957 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Translation entitled «Поїзд о 4:50 з Педдінгтона» © 2012 Agatha Christie Limited. All rights reserved

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

Агата Крісті є одним із найбільш популярних авторів усіх часів, адже її твори, які друкуються всіма мовами світу, за накладками поступаються лише Біблії та доробку Шекспіра. Понад мільярд примірників творів письменниці продано англійською мовою, а ще мільярд — у перекладах іноземними мовами. Вона — авторка вісімдесяти детективних романів та збірок оповідань, дев'ятнадцяти п'єс, двох автобіографій, а також шести романів, написаних під псевдонімом Мері Вестмейкот.

Уперше Агата Крісті спробувала себе в жанрі детективної літератури, коли працювала в шпиталі під час Першої світової війни. Саме тоді вона створила у своєму дебютному романі «Таємнича подія у Стайлзі» нині вже легендарний образ Еркюля Пуаро. У романі «Вбивство в церковному домі», опублікованому в 1930 р., письменниця відрекомендувала читачам іще одного популярного детектива — міс Джейн Марпл. Здобули популярність й інші її персонажі — подружжя борців зі злочинцями Томмі й Тапенс Бересфорди, приватний детектив Паркер Пайн і представники Скотленд-Ярду — старший офіцер поліції Бетл та інспектор Джем.

За мотивами багатьох романів та новел Агати Крісті було створено п'єси, знято кінофільми й телесеріали. Вистава за «Пасткою на мишей» — найславетнішою п'єсою письменниці — уперше відбулася в 1952 р. і має найдовше сценічне життя з-поміж новітніх театральних постановок. До найвідоміших кінофільмів за мотивами творів Агати Крісті належать «Вбивство в Східному експресі» (1974) і «Смерть на Нілі» (1978), у яких Еркюля Пуаро грають Алберт Фінні та Пітер Устинов відповідно. На телеекрані Еркюля Пуаро найуспішніше втілював Дейвід Суше, а міс Марпл — Джоун Гіксон, Джералдіна Мак-Івен і Джулія Маккензі.

Агата Крісті спочатку була одружена з Арчибалдом Крісті, а потім — з археологом сером Максом Молловеном, якого часто супроводжувала в різноманітних експедиціях, згодом описуючи побачені місцевості у своїх творах.

У 1971 р. письменниця здобула один із найвищих титулів у Великій Британії — Дами Британської Імперії. Померла письменниця в 1976 р. у віці вісімдесяти п'яти років. Сто двадцятий рік від її народження врочисто відзначався в усьому світі 2010 року.

Розділ перший

Місіс Макгілікаді, важко відсапуючись, ішла по платформі, намагаючись не відстати від носія, якому довірила валізу. Місіс Макгілікаді була низенька й гладка, а носій — високий і ступав широкими кроками. До того ж місіс Макгілікаді несла чималу кількість пакунків — різдвяні подарунки, які накупила. Тому перегони були нерівними, і носій уже завернув за ріг платформи, тоді як місіс Макгілікаді досі пленталася по її прямій частині.

На першій платформі людей було ще не так багато, бо потяг щойно відійшов, але на нічийній землі за нею натовп утворював справжню круговерть, поспішаючи в кількох напрямках водночас: у підземку та з підземки, до камер схову, чайних кімнат, довідкового бюро, до таблиць із розкладом потягів, які відбували й прибували, до зовнішнього світу.

Місіс Макгілікаді та її пакунки штовхали в усі боки й з усіх боків, але нарешті вона дійшла до входу на третю платформу й поклала один пакунок собі під ноги, поки шукала в сумочці квиток, що надавав їй право пройти на платформу повз суворого залізничника в уніформі, який стояв на вході.

У цю мить голос, хрипкий, але досконало поставлений, заговорив у неї над головою.

— Потяг, який стоїть на третій платформі, — повідомив їй голос, — відбуває о четвертій годині п'ятдесят хвилин до станції Чедмаут із зупинками в Брекгемптоні, Мілчестері, Вейвертоні, Карвіл Джанкшені, Роксетері. Пасажирів, які їдуть до Брекгемптона й Мілчестера, просимо сідати в останній вагон. Пасажири до Вейнкея мають зробити пересадку в Роксетері.

Пролунав клік, і голос замовк, а потім знову озвався, повідомивши, що на дев'яту платформу о четвертій годині тридцять п'ять хвилин прибуває потяг із Бірмінгема й Волвергемптона.

Місіс Макгілікаді знайшла свій квиток і показала його. Залізничник на вході до платформи пробив його й пробурмотів:

— Праворуч — у хвості потяга.

Місіс Макгілікаді побралася сходами вгору на платформу й знайшла свого носія, що зі знудженим виглядом дивився в порожнечу, стоячи

біля дверей вагона третього класу.

— Ось ваш вагон, леді.

— Я їду в першому класі, — повідомила його місіс Макгілікаді.

— Ви мені цього не сказали, — пробурчав носій, зневажливо ковзнувши поглядом по її картатому, схожому на чоловіче твідовому пальті.

Місіс Макгілікаді, яка йому це *сказала*, не стала, проте, сперечатися. Вона надто засапалася.

Носій підняв валізу й поніс її до сусіднього вагона, де місіс Макгілікаді влаштувалася вельми зручно, сама-одна на весь вагон. Потяг о 4 : 50 не користувався особливою популярністю, пасажери першого класу віддавали перевагу або швидшому ранішньому експресові, або потягові, який відходив о 6 : 40, бо в ньому був вагон-ресторан. Місіс Макгілікаді подала носієві його чайові, які той прийняв із розчаруванням, явно вважаючи, що такі чайові мають давати пасажери третього класу, а не першого. Проте місіс Макгілікаді, хоч і готова витратити гроші на зручну поїздку після нічної подорожі з півночі та гарячкової біганини по крамницях протягом цілого дня, ніколи не була прихильницею екстравагантного роздавання чайових.

Вона вместилася на м'яких подушках і розгорнула журнал. Через п'ять хвилин паровоз засвистів, і потяг рушив. Журнал вислизнув із руки місіс Макгілікаді, її голова впала набік, і через три хвилини вона вже спала. Проспала вона тридцять п'ять хвилин і прокинулася зі свіжою головою. Поправивши капелюха, що зсунувся набік, вона випросталася й подивилася з вікна на навколишній краєвид, який встигала побачити. Було вже зовсім поночі цього похмурого й туманного грудневого дня — до Різдва залишалось тільки п'ять днів. Лондон був темний і похмурий, сільська місцевість здалася їй не кращою, хоч іноді вона весело спалахувала пучками яскравого світла, коли потяг на великій швидкості проминав містечка та станції.

— Останній чай на сьогодні, — повідомив провідник, несподівано розчинивши двері з коридору й з'явившись у них, наче джин.

Місіс Макгілікаді вже пила чай у великому універмазі. На ту хвилину їй не хотілось ані їсти, ані пити. Провідник пішов далі по коридору, повторюючи свій монотонний крик. Місіс Макгілікаді подивилася на полицю, де лежали її пакунки, зі справжньою втіхою в погляді.

Рушники для обличчя були саме такої ціни й такі м'які, як їй хотілося,

«космічна рушниця» для Роббі й кролик для Джин були надзвичайно високої якості, а вечірня жакетка цілком задовольняла її саму: тепла, проте елегантна. А пуловер для Гектора... Місіс Макгілікаді не переставала подумки захоплюватися своїм розумом і практичною розважливістю у виборі подарунків.

Її задоволений погляд обернувся до вікна, повз нього прошелестів на великій швидкості потяг, який ішов назустріч, шибки у вікнах задеренчали й примусили її стрепенутися. Потяг, у якому їхала місіс Макгілікаді, постукуючи на стрілках, проминув станцію.

Потім несподівано він почав стишувати хід, певно, підкоряючись сигналу семафора. Протягом кількох хвилин він повз уперед, потім зупинився, через короткий час знову рушив далі. Їх проминув ще один зустрічний потяг, хоч і не з таким оглушливим брязкотом, як перший. Потяг, у якому їхала місіс Макгілікаді, знову став набирати швидкість. У ці хвилини ще один потяг, який тепер їхав у тому самому напрямку, що й вони, став швидко наближатися до них, і в якусь мить навіть здалося, що два потяги зіштовхнуться. Потім деякий час вони їхали паралельно: то один їхав трохи швидше, то другий. Місіс Макгілікаді дивилася зі свого вікна, намагаючись зазирнути у вікна навпроти. Більшість фіранок були опущені, але іноді в тих вагонах можна було бачити пасажирів. Другий потяг був не дуже наповнений, і багато вагонів були зовсім порожні.

У ту мить, коли стало здаватися, що обидва потяги стоять на місці, фіранку у вікні одного з вагонів підкинуло вгору, наче поривом вітру. Місіс Макгілікаді зазирнула в освітлений вагон першого класу, який був від неї на відстані лише кількох футів.

Вона судомно хапнула ротом повітря й підхопилася на ноги.

Стоячи спиною до вікна й до неї, якийсь чоловік стискав руками горло жінки, що дивилася на нього, і повільно та невблаганно душив. Очі в неї вибалушилися з очниць, обличчя було червоне й налите кров'ю. Поки місіс Макгілікаді дивилася, приголомшена й зачарована, настав кінець; тіло жінки обм'якло й посунулося вниз у його руках.

У цю мить поїзд місіс Макгілікаді знову пригальмував, а другий став набирати швидкість. Він поїхав уперед і через хвилину або дві зник із виду.

Рука місіс Макгілікаді майже підсвідомо вхопилася за шнур стоп-сигналу, але потім завагалася. Який сенс було зупиняти поїзд, у якому

їхала вона сама? Жахіття, яке вона бачила так близько перед собою, та незвичні обставини паралізували її тіло. Треба було негайно вжити якихось заходів — але яких?

Двері до її купе відчинилися, і контролер сказав:

— Ваш квиток, будь ласка.

— Щойно задушили жінку, — сказала вона. — У потязі, який зараз нас проминув. Я це бачила на власні очі.

Контролер подивився на неї із сумнівом у погляді.

— Пробачте, що ви сказали, мем?

— Чоловік задушив жінку! У потязі. Я все бачила — крізь вікно.

І вона показала пальцем на те вікно, крізь яке все бачила.

Контролера, здавалося, опанували глибокі сумніви.

— Задушив? — запитав він із недовірою в голосі.

— Так, задушив! Я на власні очі бачила, як він її задушив. Ви мусите негайно вжити якихось заходів!

Контролер вибачливо кахикнув.

— А вам не здається, мем, що ви трохи задрімали... і той... — він тактовно урвав своє припущення.

— Я й справді трохи задрімала, але якщо ви думаєте, що мені це наснилося, то помиляєтеся. Кажу вам, я все бачила на власні очі.

Очі контролера впали на розгорнутий журнал, який лежав на її сидінні.

На розкритій сторінці чоловік душив дівчину, тоді як інший чоловік, у дверях, погрожував їм обом, націлившись із револьвера.

Контролер сказав із переконаністю в голосі:

— А вам не здається, мем, що ви читали цікаву історію і, читаючи її, задрімали, а коли прокинулися, то думки у вашій голові трохи перемішалися, і ви...

Місіс Макгілікаді урвала його.

— Я все бачила на власні очі, — сказала вона. — Я вже не спала, як і ви тепер не спите. І я дивилася крізь вікно потяга, який був навпроти, і бачила, як чоловік душить жінку. І я тепер хочу знати, що ви маєте намір із цим робити?

— Ну... знаєте, мем...

— Ви думаєте вжити якихось заходів?

Контролер неохоче зітхнув і подивився на свого годинника.

— Ми будемо в Брекгемптоні десь хвилин через десять. Я повідомлю там, що ви мені сказали. У якому напрямку йшов потяг, про який ви

розповідаєте?

— У тому самому, у якому їдемо й ми, звичайно ж. Хіба я могла б щось побачити, якби потяг промчав повз мої вікна в протилежному напрямку?

Контролер мав такий вигляд, наче думав, що місіс Макгілікаді здатна побачити все там, куди її занесе фантазія. Одначе залишався чемним.

— Ви можете покластися на мене, мем, — сказав він. — Я передам ваше повідомлення куди слід. Чи не назвали б ви мені своє прізвище та адресу?.. Про всяк випадок...

Місіс Макгілікаді назвала йому адресу, де вона збиралася прожити протягом кількох наступних днів, та адресу свого постійного місця проживання в Шотландії, і він записав ці дані до свого нотатника.

Після чого пішов геть із виглядом чоловіка, який виконав свій обов'язок й успішно розв'язав проблему, що постала з вини надокучливого представника пасажирської публіки.

Місіс Макгілікаді знову залишилася сама — вона спохмурніла й відчувала певне невдоволення. Чи справді контролер передасть її повідомлення куди слід? Чи він просто намагався її заспокоїти. Вона туманно припускала, що в поїздах було чимало жінок, цілком переконаних у тому, що їм пощастило розкрити комуністичну змову, з великими труднощами врятуватися від смерті, що вони бачили летючі тарілки й космічні кораблі інопланетян, або повідомляли про вбивства, яких ніколи не було. Якщо той чоловік сприйняв її, як одну з таких...

Потяг уповільнив хід, клацаючи колесами по стрілках і просуваючись між яскравих вогнів великого міста.

Місіс Макгілікаді відкрила сумочку, дістала звідти квитанцію — бо іншого паперу в неї там не було — швиденько написала кілька слів на звороті своєю кульковою авторучкою, поклала в порожній конверт, який, на щастя, у неї знайшовся, заклеїла його й надписала адресу.

Потяг повільно під'їхав до платформи, яка вирувала людьми.

Усюдисущий металевий голос повідомив:

— Потяг, який щойно прибув на першу платформу, відбуває о п'ятій годині тридцять вісім хвилин до Чедмаута із зупинками в Мілчестері, Вейвертоні, Роксетері. Пасажирів на Маркет-Бейзинг просимо перейти на третю платформу, де стоїть їхній потяг. Потяг у першому глухому куті піде на Кербері з усіма зупинками.

Місіс Макгілікаді окинула платформу тривожним поглядом. Так багато людей і так мало носіїв! Але ось один із них! Вона покликала його авторитетним голосом.

— Носію! Будь ласка, негайно віднесіть це повідомлення до офісу начальника станції.

Вона подала йому конверт, а з конвертом шилінг.

Потім, зітхнувши, сіла й відхилилася назад. Тепер вона зробила все, що могла. На мить її думка затрималася на шилінгу... Вистачило б і шістьох пенсів...

Її уява повернулася до сцени, свідком якої вона щойно була. Жахливо, справді жахливо... Вона була жінкою з міцними нервами, але тепер їй не вдавалося стримати тремтіння. Яка дивна, яка фантастична подія сталася з нею, Елспетою Макгілікаді! Якби фіранка на тому вікні не злетіла вгору... Але, звичайно, так вирішило Провидіння.

Провидіння захотіло, щоб вона, Елспета Макгілікаді, стала свідком убивства. Вона похмуро стулила губи.

Пролунали голоси, засвистіли свистки, загремали, зачиняючись, двері. Потяг о п'ятій годині тридцять вісім хвилин відійшов від станції Брекгемптон. Через годину й п'ять хвилин він зупинився в Мілчестері. Місіс Макгілікаді зібрала свої пакунки, узяла валізу й вийшла на перон. Вона подивилася в обидва боки платформи. В її голові промайнула та сама думка, що й раніше. Носіїв явно бракує. Ті, кого вона бачила, переносили мішки з поштою й розвантажували багаж. Певно, залізнична адміністрація вважала, що пасажирів тепер самі мають носити свої валізи. Але ж вона не могла нести свою валізу, і парасольку, й усі пакунки. Доведеться їй зачекати. Зрештою вона все ж таки знайшла носія.

— Таксі?

— Мене тут зустрінуть, я сподіваюся.

За межами станції Мілчестер до них підійшов водій таксі, який дивився на потік пасажирів, що виходили в місто. Він запитав м'якою місцевою говіркою:

— Ви місіс Макгілікаді? До Сент-Мері-Мід?

Місіс Макгілікаді підтвердила, що це справді вона. Носій одержав свої чайові, не надто щедрі, але цілком прийнятні. Автомобіль із місіс Макгілікаді, її валізою та пакунками від'їхав у ніч. Він мав проїхати дев'ять миль. Місіс Макгілікаді сиділа в машині випростана й ніяк не

могла розслабитися. Її почуття вимагали, щоб вона поділилася ними з кимось. Нарешті таксі заїхало до села, звернуло в знайому вулицю й зупинилося біля пункту свого призначення. Місіс Макгілікаді вийшла з машини й рушила доріжкою, яка була вистелена цеглою, до дверей. Водій заніс її валізу й пакунки у двері, коли їх відчинила вже немолода служниця. Місіс Макгілікаді перетнула хол, де у відчинених дверях вітальні на неї вже чекала господиня дому — тендітна стара леді.

— Елспето!

— Джейн!

Вони поцілувалися, і без будь-якого вступу або попередньої пустої балачки місіс Макгілікаді схвильовано вигукнула:

— О, Джейн! Ти цього не можеш собі уявити! Я щойно була свідком убивства!

I

Залишаючись вірною науці, яку отримала від матері та бабусі, — справжня леді ніколи не повинна бути ані шокованою, ані здивованою, — міс Марпл лише підняла брови й похитала головою. — Я можу тільки поспівчувати тобі, Елспето, — сказала вона, — що ти мусила пережити таке незвичайне потрясіння. Думаю, тобі ліпше негайно про все мені розповісти.

Саме цього й прагнула насамперед місис Макгілікаді. Дозволивши своїй господині підвести себе ближче до вогню, вона сіла, скинула рукавички й почала свою розповідь, наповнену такими незвичайними подробицями.

Міс Марпл вислухала її з великою увагою. Коли місис Макгілікаді нарешті замовкла, щоб перевести дух, міс Марпл сказала рішучим голосом:

— Думаю, для тебе зараз найкраще, моя люба, піти нагору, скинути капелюха й умитися. Потім ми повечеряємо — і протягом вечері не станемо навіть торкатися цієї теми. Після вечері ми зможемо обговорити її детальніше й розглянути з усіх боків те, що тобі сьогодні довелося пережити.

Місис Макгілікаді погодилася на цю пропозицію. Обидві дами повечеряли, обговорюючи, поки їли, різні аспекти життя в селі Сент-Мері-Мід. Міс Марпл розповіла своїй гості про загальну недовіру до нового органіста, про нещодавній скандальний випадок із дружиною аптекаря й коротко згадала про ворожнечу, яка виникла між шкільною вчителькою та сільською владою. Потім торкнулися в розмові квітів, які вирощували у своїх садках міс Марпл та місис Макгілікаді.

— Півонії, — сказала міс Марпл, підводячись із-за столу, — найменш передбачувані. Вони або приживаються, або ні. Але якщо приживаються, то залишаються з тобою на все життя, а сьогодні ми вже маємо нові й справді чудові різновиди.

Вони знову сіли біля каміна, і міс Марпл принесла два старовинні вотерфордські келихи з наріжного буфету, а з іншого буфету — пляшку вина.

— Сьогодні ввечері ти не питимеш каву, Елспето, — сказала вона. — Ти вже й так надто збуджена (і не дивно!) і навряд чи зможеш заснути.

Я приписую тобі келих мого вина з первоцвіту, а згодом, можливо, ти вип'єш філіжанку чаю з ромашки.

Місіс Макгілікаді погодилася з цими пропозиціями, і міс Марпл налила їй вина.

— Джейн, — сказала місіс Макгілікаді, зробивши пробний ковток, — ти ж не думаєш, що все це мені наснилося або уявилося?

— Звичайно, ні, — сказала міс Марпл тоном глибокого розуміння.

Місіс Макгілікаді зітхнула з полегкістю.

— Той контролер у поїзді, — сказала вона. — Він саме так подумав.

Він був дуже чемний, але все одно...

— Я думаю, Елспето, то була цілком природна реакція за тих обставин.

Твоя розповідь звучала, — і справді вона такою була, — як геть

неймовірна історія. І ти була для нього цілковитою незнайомкою.

Щодо мене, то я не маю найменшого сумніву: усе, про що ти мені розповіла, справді бачила на власні очі. То була подія надзвичайна — але аж ніяк не неможлива. Я сама добре пам'ятаю, як цікаво було мені дивитися у вікна потяга, що їхав поруч із тим, у якому їхала я, адже там нерідко відбувалися події, що їх я могла спостерігати майже впритул. Пам'ятаю, одного разу мала дівчинка гралася з плюшевим ведмедиком і несподівано кинула ним у гладкого чоловіка, який спав у кутку вагона, той стрепенувся й прокинувся, і вигляд у нього був украй обурений, а інші пасажери, дивлячись на нього, весело сміялися. Я бачила їх усіх дуже виразно. Згодом я могла б точно описати, який вони мали вигляд і в якому одязі були.

Місіс Макгілікаді вдячно кивнула:

— Саме так усе було й зі мною.

— Ти кажеш, що чоловік стояв до тебе спиною. То ти не бачила його обличчя?

— Ні.

— А жінку ти описати можеш? Вона була молода, стара?

— Досить молода. Десь років тридцять або тридцять п'ять, якщо не помиляюся. На жаль, точніше сказати не можу.

— Симпатична?

— Знову ж таки сказати не можу. Її обличчя, розумієш, було геть спотворене...

Міс Марпл швидко сказала:

— Так, так, я розумію. Як вона була вдягнена?

— У пальті з хутром, пальто невідомого мені крою, а хутро якогось світлого кольору. Без капелюха. Волосся — біляве.

— А як щодо чоловіка — ти не помітила чогось такого, що запам'яталося б тобі?

Місіс Макгілікаді на коротку мить задумалася, перш ніж відповіла:

— Досить високий — і темноволосий, думаю. На ньому було важке пальто, тому я не могла добре роздивитися будову його тіла. Не надто багато, щоб робити якісь висновки, — розчаровано додала вона.

— Це вже щось, — не погодилася з нею міс Марпл. Вона зробила паузу, потім сказала: — А ти цілком переконана, що та жінка була мертва? Твоя уява тебе не обманює?

— Вона була мертва, я не могла помилитися. У неї вивалився язик і... Мені не хотілося б про це говорити...

— Гаразд, моя люба, не говори, — швидко промовила міс Марпл. — Гадаю, завтра вранці ми знатимемо більше.

— Завтра вранці?

— Я маю підстави сподіватися, що вранішні газети напишуть про це. Після того, як той чоловік напав на неї і вбив її, він мусив мати проблеми з трупом. Куди він його міг подіти? Імовірно, він вийшов із поїзда на першій зупинці — до речі, ти пам'ятаєш, вагон був спальний?

— Ні.

— У такому разі цей потяг не йшов далеко. Він майже напевне зупинився в Брекгемптоні. Тоді, вельми ймовірно, твій убивця покинув потяг у Брекгемптоні, примостивши тіло на сидінні в кутку й прикривши обличчя коміром пальта, аби відразу не помітили, що вона мертва. Атож, я думаю, він учинив саме так. Але хай там як, а тіло знайдуть дуже скоро — я думаю, повідомлення про те, що в поїзді знайдено мертву жінку, майже напевне буде надруковане в ранкових газетах, де ми його й прочитаємо.

II

Але в ранкових газетах такого повідомлення не було.

Міс Марпл і місіс Макгілікаді, переконавшись у цьому, закінчили свій сніданок у мовчанці. Обидві міркували.

Після сніданку вони прогулялися в садку. Але цього разу навіть така цікава пригода, як прогулянка в садку, не спричинила звичного ентузіазму. Міс Марпл справді хотіла привернути увагу гості до тих рідкісних рослин, які вона посадила на штучно викладених декоративних гірках, але робила це вкрай неуважно. А місіс Макгілікаді не переходила за своїм звичаєм у контратаку, перераховуючи свої власні надбання.

— Звичайно, сад у мене не такий, яким би мав бути, — сказала міс Марпл, але вона й далі говорила неуважно. — Доктор Гейдок категорично заборонив мені нахилитися або ставати навколішки — а ти тільки подумай, що можна зробити, не нахилиючись і не опускаючись навколішки? Є, правда, старий Едвардс — але він такий упертий. І взагалі всі садівники, яких ми наймаємо лише тимчасово, набувають поганих звичок — тільки й знають, що пити чай, бити байдики, а справжньої роботи від них не дочекаєшся.

— О, я це знаю, — сказала місіс Макгілікаді. — Мені, звичайно, ніхто не забороняв нахилитися, але справді, коли ти добре попоїси, а вже й так набрала тіла, — вона подивилася на свої розкішні форми, — то не встигнеш нахилитися, як з'являється печія.

Запала мовчанка, а тоді місіс Макгілікаді зупинилася, твердо впершись ногами в землю, й обернулася до подруги.

— Ну то що? — запитала вона.

Це було лише кілька слів, які нічого не означали, але вони набули своєї повної значущості в тоні, яким місіс Макгілікаді їх промовила, і міс Марпл чудово зрозуміла, що вона хотіла ними сказати.

— Я знаю, що нам треба зробити, — повідомила вона.

Дві жінки подивились одна на одну.

— Я думаю, — сказала міс Марпл, — нам треба піти до поліції й поговорити із сержантом Корнішем. Він розумний і терплячий, і я знаю його дуже добре, а він знає мене. Я переконана, він нас вислухає і передасть інформацію куди слід.

Сказано — зроблено, і через три чверті години міс Марпл і місіс Макгілікаді розмовляли з чоловіком, що мав більш ніж тридцять, але менш ніж сорок років, зі свіжим кольором обличчя і який уважно вислухав усе, що вони йому розповіли.

Френк Корніш прийняв міс Марпл вельми приязно й навіть зі щирою повагою. Він поставив стільці для обох дам і запитав:

— То що ми можемо зробити для вас, міс Марпл?

Міс Марпл відповіла:

— Я хочу, щоб ви уважно вислухали історію, яку розповість вам моя подруга — місіс Макгілікаді.

І сержант Корніш вислухав її історію. Коли вона закінчила свою розповідь, він мовчав хвилину або дві.

Потім сказав:

— Це якась неймовірна історія.

Він устиг непомітно й пильно оглянути місіс Макгілікаді, поки вона розповідала її.

Загалом вона справила на нього приємне враження. Розсудлива жінка, спроможна викласти свою історію ясно й чітко; не наділена надмірною уявою й не схильна до істеричності. Тим більше, що міс Марпл — так йому, принаймні, здалося — вірила в правдивість розповіді її подруги, а він усе знав про міс Марпл. Усі в Сент-Мері-Мід знали міс Марпл. Хоч вона й здавалася забудькуватою й легко бентежилася, проте розум був у неї гострий і проникливий.

Він прокашлявся й заговорив.

— Звичайно, — сказав він, — ви могли помилитися. Я не кажу, що ви справді помилилися, але помилитися могли. Люди іноді люблять пожартувати — і те, що ви бачили, могло не бути серйозним або фатальним.

— Я бачила те, що бачила, — похмуро мовила місіс Макгілікаді.

«І вона від цього не відступить, — подумав Френк Корніш, — до того ж, імовірно це чи неймовірно, вона може мати слухність».

Уголос він сказав:

— Ви повідомили про те, що бачили, офіційних осіб на залізниці й розповіли мені. Ви зробили все, як годиться, і я обіцяю вам провести необхідне розслідування.

Він замовк. Міс Марпл лагідно кивнула головою — вона була цілком задоволена. Місіс Макгілікаді не була цілком задоволена, проте не

сказала нічого.

Сержант Корніш звернувся до міс Марпл не тому, що йому конче було знати її думку, йому просто хотілося почути, що вона скаже:

— Припустімо, усе так і було. — сказав він. — У такому разі, що, на вашу думку, сталося з тілом?

— Тут, схоже, було тільки дві можливості, — не вагаючись, відповіла міс Марпл. — Найімовірніше, звичайно, вважати, що вбивця покинув труп у вагоні, але тепер це здається неправдоподібним, бо на нього ще вчора ввечері натрапив би інший пасажир або хтось із залізничного персоналу на останній зупинці потяга.

Френк Корніш кивнув головою.

— Іншим виходом для вбивці було б викинути тіло з вагона. Воно може лежати десь біля колії, досі не знайдене, — хоч і це здається малоімовірним. Але інших способів позбутися його, як мені здається, не існує.

— Я читала, що раніше трупи ховали у скрині, — сказала міс Макгілікаді, — але сьогодні ніхто не подорожує зі скринями, лише з валізами, а до валізи труп не запхаєш.

— Атож, — сказав Корніш. — Я згоден із вами обома. Труп, якщо він існує, мав би бути вже знайдений або буде знайдений дуже скоро. Я повідомлю вас про будь-який розвиток подій — хоч не випадає сумніватися, що ви прочитаєте про них у газетах. Існує, звичайно, можливість того, що жінка, попри гвалтовність нападу на неї, залишилася жива. Не виключено, вона змогла вийти з вагона на власних ногах.

— Навряд чи вона змогла б обійтися без допомоги, — сказала міс Марпл. — А якби їй хтось допомагав, це помітили б. Не можна не звернути увагу на чоловіка, який підтримує жінку й каже, що вона хвора.

— Так, на це неодмінно звернули б увагу, — погодився Корніш. — Якби жінку знайшли у вагоні хворою або непритомною й відвезли до лікарні, це також не залишилося б непоміченим. Гадаю, ви можете бути певні, що почуєте про це через дуже короткий час.

Але минув день, а потім і другий. Надвечір того другого дня міс Марпл одержала цидулку від сержанта Корніша:

«Щодо справи, про яку ви консультувалися зі мною, було здійснене повне розслідування без будь-яких результатів. Ніякого жіночого тіла не було знайдено. Жодна лікарня не приймала на лікування жінку, — таку, яку ви описали, — і не було помічено жодного випадку, коли б жінка постраждала від нападу або захворіла й покинула станцію, підтримувана чоловіком. Ви можете повірити мені, що ми провели найповніше розслідування. Я припускаю, що ваша подруга справді була свідком сцени, яку вона описала, але її наслідки були набагато менш серйозними, аніж їй здалося».

I

— Менш серйозними? Дурниці! — вигукнула місіс Макгілікаді. — То було вбивство!

Вона з викликом подивилася на міс Марпл, а міс Марпл подивилася на неї.

— Ну ж бо, Джейн, — заохотила її місіс Макгілікаді. — Скажи, що я помилилася! Скажи, що це плід моєї фантазії! Ось що тепер ти думаєш, хіба ні?

— Кожен може помилитися, — лагідно зауважила міс Марпл. — Кожен, Елспето, і навіть ти. Думаю, нам слід завжди пам'ятати про це. Але як на мене, то в тому випадку ти все ж таки не помилилася... Ти користуєшся окулярами для читання, проте маєш дуже добрий далекий зір — і те, що ти побачила, справило на тебе глибоке враження. Немає сумніву, ти переживала справжній шок, коли приїхала сюди.

— Я ніколи не забуду того, що бачила, — сказала місіс Макгілікаді, здригнувшись усім тілом. — Але що мені робити з цим далі?

— Не думаю, — замислено промовила міс Марпл, — що ти тут можеш щось зробити (якби місіс Макгілікаді уважніше дослухалася до інтонації, яка прозвучала в голосі подруги, вона могла б помітити легенький наголос на слові «ти»). — Ти повідомила про те, що бачила, залізничників і поліцію. Більше нічого зробити ти не можеш.

— Це дає мені певне відчуття полегкості, — сказала місіс Макгілікаді, — бо, як ти знаєш, я маю намір поїхати на Цейлон відразу після Різдва — побачитися з Родеріком, і я, звичайно, не хочу відкладати цей візит надалі, я так давно про нього мріяла. Проте, звичайно, я його відклала б, якби знала, що це мій обов'язок, — додала вона зі щирою переконаністю.

— Не сумніваюся, ти його відклала б, Елспето, але я вже тобі сказала: ти зробила все, що могла зробити.

— Тепер це справа поліції, — сказала місіс Макгілікаді. — І якби поліція не була такою дурною...

Міс Марпл категорично похитала головою.

— О, ні, — сказала вона, — поліція не дурна. І якщо вона нічого не змогла виявити, то це робить справу набагато цікавішою, чи не так? Місіс Макгілікаді подивилася на неї з нерозумінням у погляді, і міс Марпл ще раз переконалася в тому, про що знала давно: її подруга —

жінка на диво принципова й совісна, але позбавлена найменшої уяви.
— Хотілося б знати, — замислено промовила міс Марпл, — що ж там насправді сталося...

— Її задушили.

— Так, але хто її задушив, і чому задушив, і куди поділося тіло? Де воно тепер?

— З'ясувати це — справа поліції.

— Справді так, але їй нічого з'ясувати не вдалося. А це означає, — хіба ні? — що вбивця був розумний, дуже розумний. Ти знаєш, я не можу собі уявити, як йому вдалося позбутися трупа, — сказала міс Марпл, нахмуривши брови. — Припустімо, чоловік убиває жінку в нападі гніву — навряд чи він обміркував це вбивство заздалегідь, хто ж стане вбивати нехай там кого за таких обставин, коли залишається лише кілька хвилин до великої станції. Ні, між ними, звичайно ж, виникла суперечка, можливо, він її приревнував або щось таке. Він душить її, і ось він, як я сказала, з мертвим тілом на руках, а потяг наближається до станції. Що йому лишається, як я відразу сказала, крім як прихилити тіло спиною в куток, ніби вона задрімала, заховавши обличчя, а тоді якнайшвидше покинути поїзд. Я не бачу іншої можливості, а проте, схоже, він таки щось придумав...

Міс Марпл поринула у свої думки.

Місіс Макгілікаді двічі до неї озвалася, перш ніж міс Марпл їй відповіла.

— Ти стаєш глухою, Джейн?

— Можливо, мій слух трохи й погіршився. У мене враження, що люди тепер не вміють вимовляти слова так чітко й виразно, як вимовляли раніше. Але це не означає, що я тебе не чула. Я просто пустила твої слова повз вуха.

— Я тебе лише запитала, які поїзди відходять завтра до Лондона. Чи є такий, що відходить пополудні? Я збираюся заїхати до Маргарет, а вона не чекає мене раніше чаю.

— А чи влаштує тебе, Елспето, потяг, який відходить о дванадцятій із чвертю? Ми могли б пообідати раніше.

— Звичайно, і...

Проте міс Марпл провадила, заглушивши відповідь своєї подруги:

— І дозволь мені запитати тебе, чи Маргарет не заперечуватиме, якщо ти не встигнеш на чай — якщо ти приїдеш, скажімо, десь о сьомій

вечора?

Місіс Макгілікаді подивилася на подругу з цікавістю.

— Що ти надумала, Джейн?

— Я пропоную, Елспето, що поїду в Лондон із тобою, і ми знову вирушимо до Брекгемптона в тому самому поїзді, у якому ти подорожувала в той день. Потім ти повернешся до Лондона з Брекгемптона, а я приїду сюди, як і ти тоді приїхала. Звичайно, усі витрати я беру на себе, — цю останню фразу міс Марпл промовила з твердою рішучістю.

Місіс Макгілікаді проігнорувала фінансову сторону справи.

— Що, у Бога, ти там сподіваєшся побачити, Джейн? — запитала вона. — Ще одне вбивство?

— Звичайно, ні, — сказала міс Марпл, шокована словами подруги. — Але, признаюся, мені хотілося б самій побачити — під твоїм керівництвом, звісно, — ну, розумієш... так важко підібрати потрібний термін... те місце, де сталося вбивство.

Таким чином, наступного дня міс Марпл і місіс Макгілікаді розташувалися в протилежних кутках купе вагона першого класу в поїзді, який о четвертій годині п'ятдесят хвилин від'їздив від лондонського вокзалу Педдінгтон. У той день на пероні сновигало ще більше людей, аніж у попередню п'ятницю, адже до Різдва залишалось тільки два дні, але потяг, який від'їздив о 4 : 50, був не повний, принаймні у своїй хвостовій частині.

У той день їх не наздогнав жоден потяг, і вони не порівнялися з жодним. Вряди-годи на великій швидкості їх проминали лише зустрічні поїзди, які мчали в напрямку Лондона. Двічі поїзди промчали повз них у протилежному напрямку, але вони їхали на надто великій швидкості. Місіс Макгілікаді знову й знову дивилася на свій годинник із виразом сумніву.

— Мені важко сказати, коли це було... Ми проїхали ту станцію, яка мені запам'яталася...

Але вони безперервно проминали станції.

— Ми будемо в Брекгемптоні через п'ять хвилин, — сказала міс Марпл.

У дверях з'явився контролер. Міс Марпл запитально підняла брови. Місіс Макгілікаді похитала головою. Це був інший контролер. Він пробив компостером їхні квитки й пішов далі, хитаючись, бо поїзд

саме гойднуло на довгому повороті. Він стишив хід, коли проїздив той поворот.

— Здається, ми вже приїхали до Брекгемптона, — сказала місіс Макгілікаді.

— Ми проминаємо його передмістя, гадаю, — сказала міс Марпл. За вікнами замиготіли вогні, будинки, вулиці, трамваї. Швидкість поїзда дедалі зменшувалася. Колеса застукотіли по стрілках.

— Через хвилину ми будемо на вокзалі, — сказала місіс Макгілікаді, — і я не бачу, щоб із нашої подорожі була якась користь. Ти щось з'ясувала для себе, Джейн?

— Боюся, що ні, — сказала міс Марпл, і в її голосі прозвучав сумнів.

— Даремне витрачання грошей, — сказала місіс Макгілікаді, але з меншим осудом, аніж би вона вклала у свої слова, якби платити довелося їй. У цьому міс Марпл не мала найменшого сумніву.

— Хай там як, — сказала міс Марпл, — а хочеться побачити на власні очі те місце, де стався злочин. Цей поїзд запізнюється на кілька хвилин. Той, у якому ти їхала в п'ятницю, теж запізнювався?

— Здається, що так. Я не звернула уваги.

Поїзд повільно витягувався понад довгим пероном Брекгемптонського вокзалу, який кишів людьми. Лунав хрипкий голос із гучномовця, двері відчинялися й зачинялися, люди виходили й заходили, сновигали вгору й униз по платформі. Повсюди панувала метушня.

«Як легко, — подумала міс Марпл, — убивці розчинитися в цьому натовпі, покинути станцію затиснутому в густій масі людей або просто пересісти в інший вагон і поїхати далі цим самим поїздом, а потім вийти десь на одній із наступних станцій. Чоловікові легко заховатися серед багатьох інших чоловіків. Але заховати мертве тіло було б не так просто. Тіло десь має бути».

Місіс Макгілікаді вийшла з вагона. Вона тепер говорила до подруги з платформи, крізь відчинене вікно.

— Потурбуйся про себе, Джейн, — казала вона. — Не застудися. Зараз ми маємо підступний час року, а ти вже не така молода, якою колись була.

— Я знаю, — сказала міс Марпл.

— І припини сушити собі голову над тим, що від мене почула. Ми зробили все, що могли.

Міс Марпл кивнула головою й сказала:

— Не стовбич на холоді, Елспето. Бо ти застудишся, а не я. Іди й випий філіжанку гарячого чаю в кімнаті-ресторані. Ти маєш час, ще дванадцять хвилин до того, як твій потяг відійде назад, до міста.

— Я подумаю й, можливо, так і зроблю. До побачення, Джейн.

— До побачення, Елспето. Щасливого тобі Різдва. Сподіваюся, з Маргарет усе гаразд. Бажаю тобі цікаво провести час на Цейлоні й привітати від мене дорогого Родеріка, якщо він досі пам'ятає мене, у чому я сумніваюся.

— Звичайно ж, він пам'ятає тебе — і дуже добре. Ти ж допомогла йому, коли він ще навчався в школі, — пам'ятаєш, як у нього зникли гроші із замкненої шафки, — він ніколи про це не забуде.

— А, он ти про що, — сказала міс Марпл.

Місіс Макгілікаді відвернулася, пролунав свисток, і поїзд став набирати швидкість. Міс Марпл дивилася, як віддаляється кремезне й повне тіло її подруги. Елспета могла їхати на Цейлон із чистою совістю: вона виконала свій обов'язок і була вільна від подальших зобов'язань.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ